

Lovas István: Háborút akartok?

2016 július 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az orosz határok menti NATO-provokációt le kell állítani.

Jens Stoltenberg NATO-főtisztár a transzatlanti katonai szervezet pénteken és szombaton tartandó csúcstalálkozója előtti hétfői sajtótájékoztatóján már előre jelezte, hogy Varsóban döntés születik: „a NATO tovább fokozza katonai jelenlétét a szövetség keleti részében”.

Ezt részleteiben is kifejtette azzal, hogy négy többnemzetiségű zászlóaljat állítanak fel Észtországban, Lettországban, Litvániában és Lengyelországban, valamint hogy a dél-keleti térségben „a szükséghez igazított” jelenlétet építenek ki, egy szintén többnemzetiségű, Romániába telepítendő dandárra támaszkodva”. Majd azzal dicsekedett, hogy mindez „a hidegháború óta a legnagyobb csapaterősítés lesz”.

Amit az Egyesült Államok által paprikajancsiként dróton rángatott észak-atlanti szervezet az orosz határ mellett a háborús uszítás fokozására eddig is tett, elég lenne ahhoz, hogy fordított helyzetben már éles lövések dördüljenek az Atlanti-óceán túlsó partján. Például ha a Sanghaji Együttműködési Szervezet kínai–orosz együttműködéssel hadgyakorlatokat tartott volna az Egyesült Államok mexikói és/vagy kanadai határánál, illetőleg a tengeren, netán New York város térszomszédságában. Tudjuk és tapasztaltuk: az Egyesült Államoknak falat kenyérként kell az ellenség, ugyanis a hidegháború vége óta valódi ellenfél hiányában nehezen tudná megindokolni a NATO fenntartásának okát. Ezért kellett azt hazudni, hogy Iraknak tömegpusztító fegyverei vannak.

Ezért kellett egy évtizedig azt hazudni, hogy Irán az egyébként nem létező atomfegyvereivel az egész világ létére nézve súlyos veszélyt jelent. És ezért kell most Oroszországot „agresszívnek”, az európai kontinens megtámadására kész hatalomnak beállítani. Aminek „bizonyítéka” Moszkva magatartása Ukrajnában és a Krím-félszigeten. Annak ellenére, hogy a világbékére valóban a legsúlyosabb veszélyt jelentő amerikai neokonzervatívok családjának tagja, Victoria Nuland amerikai külügyi államtitkár (a vezető neokon ideológus, Robert Kagan felesége) bevallotta, hogy ötmilliárd dollárt fordítottak az Ukrajnában legitim és demokratikus módon megválasztott kormány megdöntésére. És annak ellenére, hogy a Krím-félsziget lakói elsősorban többséggel, népszavazással (a „demokratikus Nyugat” mára leginkább utált eszköze) döntöttek arról, hogy ismét Oroszországhoz kívánnak csatlakozni. Aminek naponta többször hangoztatja az ellenkezőjét a NATO-hivatalosság és a nyugati cselédsajtó, a göbbelsi ismétlési penzumot messze meghaladó gyakorisággal.

Az Oroszország elleni NATO-provokáció nem ér véget. Az iszonyatos pusztítással és akár világgéggel fenyegető konfrontációk felé lökő lépések között szerepel még a transzatlanti szervezet lebegtetett keleti bővítése. Holott, mint nyilatkozta lapunknak tegnap név nélkül egy katonai forrás: a NATO-nak Ukrajna, Grúzia vagy bármelyik szovjet utódállam csatlakozása „púp a hátára”. E forrás elmondta, még az amerikai berkekben is vannak józan hangok, mint egy olyan tiszté, aki elmondta: „esztelenség lenne atomháborút kockáztatni azért, hogy néhány keleti tolvaj oligarcha biztonságban érezhesse magát, s a Nyugat kárára tovább szipolyozhassa a népet, valamint a színpalak mögött békésen »elbizniszelhessen« az oroszokkal.”

Mindebből már nagyon kezd elégük lenni nemcsak a békére és nyugalomra vágyó százmillióknak, akik az amerikai hadikomplexummal karöltve a béke elleni gyűlöletüket kiélő neokonok és nyomukban a puhány amerikai kormány háborús uszításából nem kérnek, de már olyanok is megálljt kiáltanak, akik kulcs helyzetben vannak, vállalva azt, hogy – mint történt – magukra haragítják az egész NATO-t és Washingtonot. Mint Frank-Walter Steinmeier német védelmi miniszter, aki a napokban követelte, álljon le a brüsszeli központú katonai szervezet az Oroszország elleni „hisztériakeltő üvöltözésekkel”.

Berlinben egyébként a parlament holnap szavaz az ottani (igazi, mai módon modern, antiglobalista, békepárti) baloldal (Die Linke) két javaslatáról. Az egyik szerint a NATO-t egy kollektív béke- és biztonsági rendszerrel kell helyettesíteni, Oroszország bevonásával. A másik arról szól, hogy ne küldjenek német katonákat Litvániába.

De mindebből elege van már Bojko Boriszov bolgár miniszterelnöknek is, aki a Szófiába látogató Klaus Johanniss román elnöknek koppintott az orrára pár napja azzal, hogy „nem akarok háborút Oroszország ellen”, hozzátéve, „a Fekete-tengeren vitorlásokat, jachtokat, turistákkal teli hajókat akarok látni, és nem azt, hogy az egy katonai konfrontációk színtere legyen. Semmi szükségem háborúra a Fekete-tengeren.” Mire Johanniss szinte makogva hátrált, noha neki nem kis része volt abban, hogy a USS Porter rakétákkal felszerelt amerikai hadihajó provokatív céllal beúszhatott eme amerikai szándék szerint NATO-tóvá alakítandó vízfelületre.

Az Egyesült Államok tökéletesen tudatosan használja ki, hogy a lengyelek és a balti államok történelmi okokból képtelenek látni, hogy a magát is konzervatív, hagyományteremtőnek tartó Egyesült Oroszország Párt és annak vezetője által irányított Oroszország nem az internacionalista Szovjetunió. És egyáltalán nem akarja az Európai

Unió végét, mint ahogyan arra sincs semmiféle bizonyíték, hogy kacagna a Brexit gy?zelmén, noha nyugodtan megtehetné, hiszen az a nyugati világnak a vártnál gyorsabbnak látszó összeomlását eredményezi.

Hogy az Egyesült Államoktól milyen más elbírálásban részesülnek az „orosz agressziótól való félelmükben” NATO-csapatokért esdekl? balti országok – és például hazánk is –, azt jól jellemzik az olyan villanásnyi események, mint például Alexander Kirstein lett parlamenti képvisel? július 3-i Twitter-üzenetének amerikai visszhangtalansága. Kirstein azt javasolta, hogy „a felszabadító náciknak” is emeljenek emlékm?vet a szovjet katonák rigai „felszabadítási” emlékm?ve mellé. Képzeljük, mi lenne, ha a nagyok politikai szalonjába vágyó Jobbik valamelyik képvisel?je most mégis ilyet twitterezett volna a Szabadság teret javasolva, hasonló projekt érdekében. De Kirstein ügyében sem a Hóman-szobor elleni hanghatalmasra id?t szakító Obama amerikai elnök, s?t a rigai amerikai nagykövet sem találta meg szavát, ami mutatja, hogy mennyire ?szinték az esetünkben „elvi alapon” kötelez? rendszerességgel elhangzó dörgedelmekek.

Ami pedig az orosz határok mellett már jó ideje folyó kardcsörtetés védelmi értékét illeti, a szakért?k csak azon vitáznak, hogy ha az oroszok tényleg meg akarnak indulni, akkor az oda vezényelt NATO- és helyi csapatokat, rakétaállomásokat, páncélosokat csupán néhány óra vagy alig három nap alatt söpörnék el.

És ha netán bejönne a provokáció, és a Kremlben elszakadnának a pattanásig feszített idegek, hogyan reagálna Washington? Obama megnyomná a gombot, hogy öngyilkosságot kövessen el? Márpedig ha egy háborús t?zzel játszó hazard?rért nem is lenne nagy kár, értünk igen.

Lovas István – www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

